

ΜΗΝΙΝ ἄειδε, ΘΕᾶ, Πηληϊάδεω ἈΧΙΛΛῆΟΣ
 Οὐλομένην, ἣ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε·
 Πολλὰς δ' ἰφθίμης ψυχὰς αἰῖδι προΐαψεν
 Ἡρώων, αὐτὰς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν
 Οἶωνοῖσί τε πᾶσι· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή·
 Ἐξ ἧ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
 Ἀτρεΐδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν κ' ὀϊός Ἀχιλλεύς.

Τίς τ' ἄρ' σφωε θεῶν ἑριδι ζυνέηκε μάχεσθαι;
 Λητῆς καὶ Διὸς υἱός· ὃ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς
 Νῆσον ἀνὰ στρατὸν ὄρσε κακὴν· ὀλέκοντο δὲ λαοί·
 Οὐνεκα τὸν Χρῦσιν ἠτίμησ' ἀρητῆρα
 Ἀτρεΐδης· ὃ γὰρ ἦλθε θεῶν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Λυσόμενός τε θυγάτηρ φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 Στέμμαλ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλῃ Ἀπόλλωνος,
 Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ καὶ ἐλίσσειο πάντας Ἀχαιούς,
 Ἀτρεΐδα δὲ μάλισα δύω, κοσμήτορε λαῶν·

Ἀτρεΐδαι τε, καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώμαλ' ἔχοντες
 Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι·
 Παῖδα δέ μοι λύσαιτε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε,
 Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.

Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 Αἰδεῖσθαι δ' ἱερῆα, κ' ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
 Ἀλλ' ἐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ,
 Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε·

Μή σε, γέρον κοίλησιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχέω
 Ἦ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕσερον αὖτις ἰόντα,
 Μή νύ τοι ἔχραισμη σκηπτήρον καὶ σέμμα θεοῖο.
 Τὴν δ' ἐγὼ ἔλυσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν,
 Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἀργεῖ τηλόθι πάτρης
 Ἰσὸν ἐποικομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀνιόωσαν.
 Ἀλλ' ἴθι μή μ' ἐρέθιζε σαώτερος ὥς κε νέηαι.

Ὡς ἔφατ'· ἔδδαισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
 Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
 Πολλὰ δ' ἐπεῖτ' ἀπάνευθε κιῶν ἡρᾶθ' ὁ γεραίος
 Ἀπόλλωνι ἀνακτι, τὸν ἡὔκομος τέκε Λητώ.

Κλυθὶ μευ Ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσῃν ἀμφιβέβηκας
 Κίλλαν τε ζαθέην Τενέδοιό τε Ἴφι ἀνάσσεις,
 Σμινθεῦ εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
 Ἦ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πύονα μηρί' ἔκηα
 Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τὸ δέ μοι κρήνην ἐέλδωρ.
 Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τῷ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ,
 Τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην.
 Ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἷσσι ἐπ' ὤμων χωόμενοιο,
 Αὐτῷ κινηθέντος· ὁ δ' ἦϊε νυκτὶ ἐοικώς.
 Ἐξείτ' ἐπεῖτ' ἀπάνευθε νεῶν, μέλα δ' ἰὸν ἔηκε.
 Δεινὴ δὲ κλαυθρὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
 Οὐρήας μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύνας ἀργαῖς,

Αὐτὰρ ἔπειδ' αὐτοῖσι βέλος ἔχευκὲς ἐφίεις
 Βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θάμειά.
 Ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὥχετο κῆλα θεοῖο,
 Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορὴν δὲ καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς·
 Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Κήδεο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὄρατο.
 Οἳ δ' ἐπεὶ ἔν ἤγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἄτρεϊδῆ νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω
 Ἄψ ἀπονοσήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν·
 Εἰ δὲ ὁμῶς πόλεμός τε δαμᾶ καὶ λοιμὸς Ἀχαιῆς·
 Ἀλλ' ἄγε δὴ τίνα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα,
 Ἥ καὶ ὀνειροπόλον, καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν,
 Ὅς κ' εἴποι ὅ τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Εἴτ' ἄρ' ὃ γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται ἠδ' ἐκατόμβης·
 Αἶ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
 Βέλειαι ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.